

My Point Of View In School

Karolínka Bártová, 8 tř., ZŠ Vodňany nám. 5 Května 104

Zdravím, jmenuju se Karolínka, jinak přezdívkou Fire Cyclop, a jak vidím svoji školu?? No... V mojí škole je to super, miluju předměty dějepis, němčina, občanka, výtvarka a informatika, moje nejoblíbenější učitelky jsou paní učitelka Miroslava Vavrušková, paní učitelka Jana Kuklová, paní učitelka Sladká a ředitelka.

Vzpomínám si, když jsem chodila do školy do Vodňan, byla jsem taková stydlivka, a našla jsem tam jednu kamarádku, a hrajeme si spolu v herně vedle sborovny, a potom jsem začala kreslit komiksy, a nové postavy přes 100 postav.

Jak vidím svoji školu??: Nejskvělejší škola, miluju tam počítačovnu, že tam se můžu přihlásit na Deviantart.com, hernu, mojí třídu a třída mého kamaráda s kterým chodím do klubu Krteček, a mám ráda na maticе zlomky, němčinu vše, dějepis o českých králich, zeměpis vše země, a které patří do EU a v češtině přídavná jména.

Jak bych jí změnila??: Nic, jen aby žáci se chovali slušně, a aby nemluvili při hodině.

Děkuju, že jste to četli

-Fire Cyclop (Karolínka)-

JAK VIDÍM SVOJI ŠKOLU

Julie Faktorová, ZŠ Bavorov, 8. třída

Někdy si představuji svou školu snů, takovou školu, abychom se do ní každý den těšili. Neříkám, že se někdy do školy netěším, ale většinou ne! A proto bych plno věcí změnila.

Zkuste si se mnou představit a vžít se do mých myšlenek, jak by asi škola mohla vypadat. Tak zaprvé, rozhodně bych zrušila schody. Místo schodů by byla lanovka, která by nás vyvezla nahoru, do kterého patra bychom potřebovali. Dolů by vedlo pět obrovských tobogánů. Jeden by vedl do malé tělocvičny, druhý do velké tělocvičny, třetí prvního patra, čtvrtý do přízemí a ten pátý i s vodou do aquaparku, který by samozřejmě v mé vysněné škole nesměl chybět. To by bylo srandy, když si představím učitele, jak frčí tobogánem. Za druhé bych pozměnila tělocvičny. Malá tělocvična by byla jedna velká trampolína, něco jako jump park. Zato velká tělocvična by připomínala Pevnost Boyard. Obrovské lanové centrum, samé prolézačky, bludiště, nafukovačky, prostě všechno možné! Tělocvik, by byl každý den dvě hodiny vypadal by asi tak, že by nás poslali tobogánem do jakékoliv tělocvičny nebo do aquaparku a nechali nám volnost. To by bylo žůžo! Další věc, kterou bych změnila a která mě hodně štve, jsou tvrdé židle. Já bych místo židlí dala měkkoučké vyhřívané gauče s pěnovými polštářky. Když se teda učít, tak alespoň v pohodlí! Potom by se mi líbilo, aby škola byla maximálně do jedné hodiny, zrušila bych odpolední vyučování. Co se týče odpolední družiny, tak ta by byla připojena k malé a velké tělocvičně a na zahradu bych nechala postavit velký, ale ne moc hluboký venkovní bazén s klouzačkami.

Abych pravdu řekla, tak já tu píšu jen věci, které bych si přála, ale to nejdůležitější a nejkrásnější tu ještě chybí. Trochu popřemýšlejte, jak by se vám líbilo, kdyby se všichni chovali jako opravdoví kamarádi. Jednoduše řečeno... žádné hádky, žádné lhání a podvádění, žádné odstrkování, žádné vysmívání, žádné problémy! Prostě jen ti nejlepší kamarádi, kteří se umí bavit, ale i bez mobilů. Jen usměvavé tváře. To je to, co bych si opravdu nejvíce přála a myslím, že nejenom já.

Škola se nám sice někdy zdá jako vězení a většina z nás ji nemá ráda, ale škola je přeci jenom důležitá. Přece nechcete být hloupí a neumět nic. Jednoduše řečeno „škola základ života“. To by měl každý respektovat!

Jak vidím svoji školu

Michaela Kohoutová

Včera jsem seděla na kopci a pozorovala naši školu. Zdátky je nádherná. Perfektně vyčnívá z tak malého městečka. A dnes přišla paní učitelka s tím, že si ji máme představit jinak nebo popsat ji, jaká je v našich představách. Ale proč ji měnit?

Když vcházím v 7:35 do naší školy, už slyším hluk dětí v přízemí a v prvním patře. Naše šatny jsou perfektně rozdělené podle tříd. Když jsem přezutá a převlečená, už většinou slyším zvonek. Mohu úplně v klidu vyběhnout schody po dvou až nahoru, protože mi nikdy nepřekáží nic v cestě. Většinou vbíhám do chodby druhého patra, která je žlutooranžová. Všechny dveře jsou dobře označené velkými písmeny, co to je za učebnu. Často jdu do dveří označených ZEMĚPIS, protože je to naše třída. Jsem za ni velmi ráda. Je veselá. Zdi jsou oranžovobílé a visí na ní plakáty s mapami a českým jazykem. Máme tam dvanáct lavic v krásném pořadí. Mám bláznivé spolužáky, ale vždy po ránu jsou ospalí. Vypráví si zážitky z minulého dne. Třída utichne, jakmile vkročí do třídy učitel nebo učitelka. Všichni se modlí, aby nebyli zkoušení, vyvolaní k tabuli, nebo abychom nepsali hned první hodinu. I když my se modlíme každou hodinu.

Hodiny trvají vždy 45 minut. Učitelé nám pomáhají hodně s učením a věnují nám hodně času, aby nás co nejvíce vzdělávali. Jelikož jsme v osmé třídě, učení je čím dál více těžké. Učitelé nás připravují na přijímací zkoušky. Většina učitelů nám říká, že je nedáme. Stejně si myslím, že nám v duchu fandí, že je dáme. Po 45 minutách se konečně ozve zvonek. V tu chvíli se otevrou všechny dveře a děti vybíhají na záchody a na chodby. Po chvílce vychází i učitelé, kteří míří do sborovny.

Ale co v té sborovně dělají? Otevřou si pytlíky se svačinami a jí? Nebo nás pomlouvají, jaké jsme nejhorší třídy na celém širém světě? Nebo si udělají kávu a plánují si odpoledne? Nebo snad do jednoho známkují, opravují a vypisují? Nebo si otevřou krabičky, kde mají všelijaké prášky na uklidnění a povzbuzení? Ať tam dělají cokoliv, myslím si, že nejsou jako my. A mají tam klid. Naši učitelé jsou moc laskaví, i když se schovávají za pláštěm ušitým ze zlých pohledů, přísných pravidel a lehkého křiku.

Moje otázka zní. Proč měnit tuhle školu? Vždyť každý den, pokud není víkend, prázdniny, nebo nějaké volno se o nás starají lidé, kteří nás toho učí mnoho a ochraňují nás. Díky nim budeme o něco chytřejší, ale díky sobě budeme tam, kde být chceme. Já osobně bych bavorovskou základní školu neměnila.

Jak vidím svoji školu?

František Kouba, ZŠ Bavorov, 8. třída

Jak vidím svoji školu? Celkem těžká otázka, ale zkusím na ni odpovědět. No, školu vidím ze dvou stránek, ta první je škola jako interiér a exteriér a ta druhá jako učitelé a žáci.

Začnu školou jako vybavením. Zkusím to jedním slovem jako ve škole: chvalitebné. Na škole jsou potřeba malé opravy, ale mně to ve studiu vůbec nebrání. Moc se mi líbí vybavení s novou elektronikou, počítači a samozřejmě s interaktivními tabulemi. Jsem moc rád, že škola má takové vybavení. Přijde mi to zábavnější než škola z vyprávění mých rodičů.

Teď se podívám na druhou stránku školy, a to jsou žáci a učitelé. Začnu učiteli. Pro mě jako čtrnáctiletého kluka, který chodí na základní školu, je těžké hodnotit učitele. Proto neberte můj názor tak vážně. Na naší škole máme dva typy učitelů. První skupina jsou učitelé, kteří mají záživnější hodiny a hravější výklad. A ve většině příkladů jsou to učitelé, kteří si získali autoritu. To je podle mě základ. Poté jsou tu učitelé, kteří už nemají tak záživné hodiny. Také se mi zdá, že nás toho méně naučí, ale to je taky žáky nejenom učiteli. Samozřejmě chápu, že je těžké udělat záživný výklad o tom, jak v pravěku objevili oheň, a nebo o bezkyslíkatých kyselinách.

Žáci? Je to těžké. Každý na naší škole je v něčem jiný a má jiné koníčky. U nás na škole se proto tvoří takové partičky podle společných koníčků. No a dění na škole? Je to jednoduché. Představte si, jak to vypadá, když nějaká skupinka má v zájmu provokování, ale máme tu i skupinky, které mají třeba v zájmu výtvarné umění. Takže si myslím, že na naší škole je to takové normální.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří mě vyučují, tedy učitelům. Jsem jim za to, že to pro nás dělají, moc vděčný a vážím si toho. I přesto, že za to mají tak málo peněz. Také mám radost, že můžu vyrůstat v takové době, kdy je studium na vysoké úrovni. Myslím, že mě to posouvá dál. Děkuji všem učitelům, protože sám bych nedokázal to, co oni.

Jak vidím svoji školu

1. Úvod: (Vztah žáků ke škole)
2. Stat': (Pondělí jako každé jiné)
(Vymyšlená škola)
3. Závěr: (Můj vlastní vztah ke škole)

Spousta dětí školu nemá ráda. Je to poměrně logické. Chce se po nich, aby namáhaly své mozečky. Ale také jsou děti, které se do školy naopak těší, protože se zde setkají se svými kamarády.

Po velmi krátkém víkendu plném zážitků zase přichází náročný týden. Pondělní ráno začíná slovy naší paní učitelky: „Kdo chybí?“ a uděluje službu na další týden. Někteří žáci, ještě rozespalí po víkendu, jsou v hodině nepřítomni a přemýšlejí o tom, co budou dělat doma, nebo jak by mohla vypadat jejich ideální vymyšlená škola. V té by mohli chodit každou přestávku na počítače nebo ven na procházku. V hodině by mohli svačit, pít a žvýkat. Ve třídě mít místo tabule velikou televizi, na které by se mohli dívat na nějaký film nebo pohádku. Žáci po dlouhých krásných představách se vrací zpátky do reality. Pan učitel právě vypráví novou látku, kterou prý budeme potřebovat.

Často si ale říkám, jestli nám to učení už neleze na nervy, ale já mám školu rád, a to proto, že se zde naučím mnoho nových věcí, zajímavostí o dějinách a potkám každý den soustu kamarádů, které znám už osm let.

Jak vidím svoji školu

„Jak vidím svoji školu?“ Tuto otázku jsem si za celých osm let nepoložil. Už slovní odpověď by pro mne byla těžká, natož odpověď psaná.

Budova naší školy už 103 let okouzluje žáky, rodiče i nové učitele. V roce 2014 prošel exteriér školy rekonstrukcí. Ale přesto se na naší škole najde pár nedostatků. První se týká samotného areálu školy. Nachází se v něm čtyři budovy: škola, jídelna, družina a dílny. Nejhorší je, že se musíme přemisťovat z jedné do druhé za každého počasí.

Dalšími nedostatky jsou netěsnící okna a stará světla, která nás iritují svým občasným hučením. Vybavení školy je odrazen chování žáků. Některé lavice jsou pomalované, rozviklané a vržou... Stejně tak i židle. Chodby jsou celkem udržované a na stěnách visí nástěnky s výtvy. Ve třídách je mnoho map, plakátů a nástěnek, které zakrývají oprýskané stěny. Myslím si, že interiéru školy by si žáci měli vážit a neničit ho!

Mezi nejlepší místnosti školy patří sborovna a ředitelna (zde sídlí sofistikovaní lidé). Jisté nedostatky školy kompenzuje učitelský sbor. Učitelé jsou na nás hodní (pokud zrovna nemají špatnou náladu, jsou to přece taky jenom lidé). Snaží se nás něco naučit, i když je to dost těžké a v těžkých chvílích se nás snaží motivovat a podpořit. Učitelé vlastně dělají několik zaměstnání najednou, kromě toho, že nás učí, jsou výborní psychologové, vyšetřovatelé, dozorcí, doktoři a někdy i krotitelé. Mají těžký úděl. Ale někdy je také dokážeme rozveselit. Alespoň doufám.

Vybavení dílen je starší, ale svému účelu postačí. Naše školní jídelna je v dobrém stavu a je prostorná. Paní kuchařky jsou milé, plánují nám pestrý jídelníček a docela dobře vaří. V nejlepším stavu, z celého školního areálu, se nachází školní družina. Družina na naší škole je rozdělena na čtyři oddělení. V každém oddělení se žáci zabaví. Ať už kreslením, povídáním si, hraním společenských her nebo hraním na počítači.

Ze začátku se může zdát, že svou školu vidím negativně, ale není tomu tak. Naši bavorovskou školu mám rád a většinou se do ní těším. Za žádnou jinou bych jí nevyměnil, i když má svoje mouchy, ale to snad každá škola. A nakonec bych chtěl všem učitelům moc

poděkovat za to, že jsou zde pro nás a mají s námi plno trpělivosti. Všechny učitele obdivuji, protože já bych učit děti ani mládež nedokázal.